

BÁGER GUSZTÁV

Marokkó-napló

Itt vagyok Marokkóban, nem messze Rómától és Izraeltől. Itt: lépeget az Isten. Nyomait az ember a marrakesi Koutoubia mecset minaretjén bejelölte. Az első szint menóra ablakain Izrael tekint ki. A másodikról, a rózsablak alól Róma.

A harmadikról, a mór stukkók alól pedig e táj hívó népe. Úgy válnak el, hogy egymásra épülnek! Ahogy péntek, szombat és vasárnap, ahogy egyre több az imádat.

A homok mintha rózsaszínű lenne az alkonyatban. Ráesik néhány árnyék a mecsetből. Fúj a forró szél, akár egy álomi ventilátor. A Sofitel szálloda: babaház, turistákkal. A Barby Babák narancslét hoznak és kihámozzák a banánt az éjszakából. Engem mégis a Könyvek Könyve érdekel. Mennyi időnk van az előadásomig? – kérdem útitársam. Egy óra. Remek.

„Az ég, a Föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” – szöveg Jézus, a Messiás (Mt 24. 35.). Az Ige nem pusztán emberi beszéd, hanem rakétakilövő; az Ige hozta létre a sivatagot, az úrt, a Holdat, a tengert; Isten Szava nélkül semmi nem lett volna, ami lett.

„Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.” (Zsidó levél 11.3.). Pál apostol mondja ezt, az újszövetség evangélistája, aki meggyőzte a görögöket is Athénban, hogy „Benne élünk, mozgunk és vagyunk”, mármint Istenben, a levegő határtalan gépén ő lélegeztet minket az ő Szellemével.

Isten kódolta a fizikai törvényeket is a világegyetem anyagába, amelyeket csak részben tudott napvilágra hozni az emberi tudomány. A szingularitás problémájával sem tud megbirkózni a teoretikus elme. Az ősrobbanás, a Nagy Zutty, a nagy Reccs, avagy a Nagy Bumm (Big Bang) elmélet szerint visszafelé haladva az időben egészen a kezdeti nulla pontig egy icipici kiterjedésű, felfoghatatlanul kicsi sűrűségű és nyomású „golyót” találunk, amelynek a hőmérséklete hirtelen mérhetetlenül nagyra válik és ez a kis golyó „fúvódik fel” világmindenség méretűvé a semmiből. Ez volna az ősleves, amiben aztán már úszkálnak egysejtűek. Ez matematikailag olyan határátmenet-problémához vezet, ami a nullával való osztás igényéhez hasonlítható, tehát értelmezhetetlen. Vakablak, mellyel takarnak.

Isten teremtése viszont logikus. Egyetlen tervező elme, a nagyszerű, univerzális alkotó, a mindentudó és mindenható Úr lelket lehel az emberbe és a vörös agyag megelevenedik.

Isten az Eget–Földet összekötő, ledönthetetlen torony. Lehetőségeid, opcióid száma annyi, ahány utat és módot találsz a Cél eléréséhez. Légy hát együttműködő szomszéd és utazó.

Marrakes, Casablanca: az ihlet-vonal

Az exhibicionista próféta színháza. Ezzel a mondattal ébred a tudat. Napsütötte uszoda. Üveg és ezüst, mézillat, tintahalak. Az akvárium, mint egy kirakat, ontja a fényeket, a víz alól reflektor emelkedik. Kristálytorony. Kockák és gúlák panoptikuma, építészeti remekek, s körül a Nyomor labirintusai. *Marrakes*; illatos teák, szivarfüst ódon zománca, ezer apró kis ütéstől fénylik az alpakka tálca; minden sikátor külön kis doboz, a lelkiismeret szorongva motoz. *Casablanca*; amott egy király (gyalog), gyűrűin az olaj félve ragyog; a Nagy Film ösztönző világa – mégis boldogtalan, árva.

Reggeli-közel a Sofitel Hotelben

*Az elmúló-megújuló,
egy-téli s egy-nyári
növény sütkérezik
a trópusok kövén.*

*A fecske farkú lepkék
és a lepke-szárnyú legyek
beájulnak a méz fölé,
fonott asztalom ellepik.*

*A pázsiton hallgatózó
harangvirágok
fehéren és sárgán
üzennek a kertben.*

*A természet így írja
szívből a verset.
Mi csak nyomozunk utána,
mint örök busmanok.*

*Odébb, mikor állt az esti oltár
szökőkútjaim közepén
a csapongó láng te voltál.
Sötét erdőben ág reccsent.*

*A vízsugarak körbeölelték
a centrumba kilótt tüzet.
Mintha ajkak kószolnák
az izzó fahasábot.*

*Mintha a vízi bimbót
lángnyelvek ölelnék,
s a cseppek külön-külön
a zsarátnokra csurognának.*

*Hold közepén a tojás,
szikráik ragyognak.*

Felismerés a hotelben

*halk a világ
bennem lassul
mi kint rohan*

*úgy nézlek
elfelejtem
mi esett rosszul*

*úgy várlak
nem tudom
mi benne a szép
úgy szeretlek
hogy félek – most
az utolsó*

*ez a szál végleg
lepereg
megáll az orsó*